

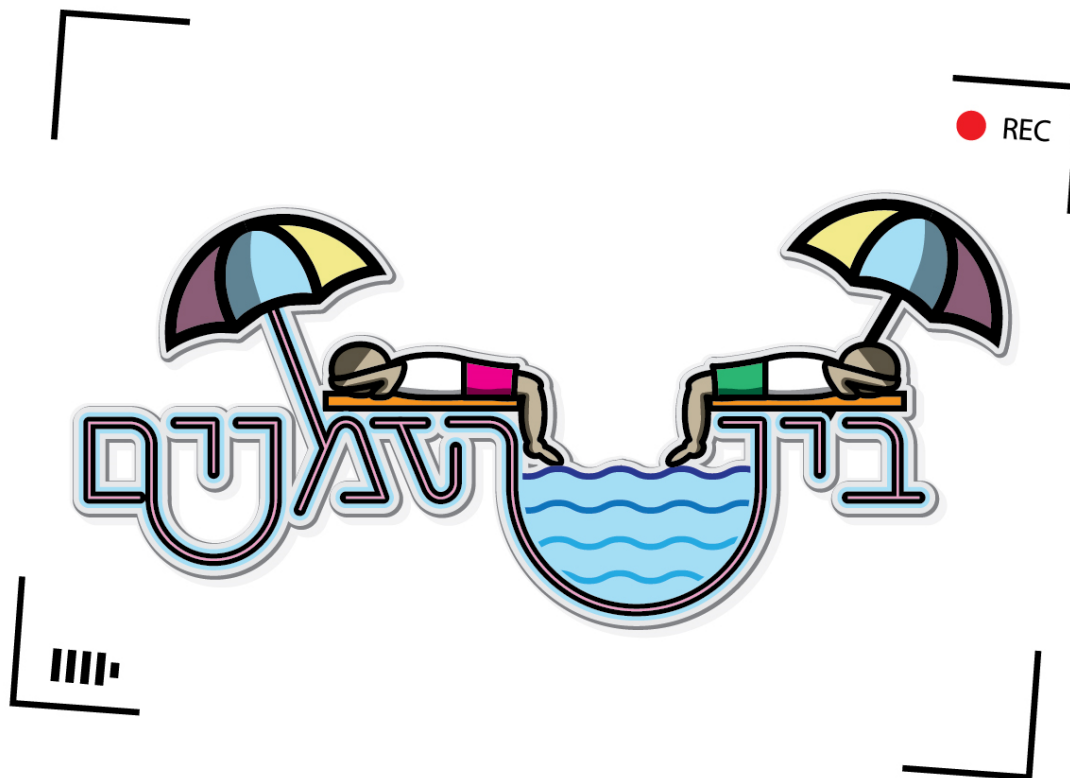
נתן גלנט

תמר טל ביצירה מיוחדת, וישראל קיש נותן בראש עם איור ענק, ועוד שלל אטרקציות

2 הודעות

23 באוגוסט 2019 בשעה 13:54

נתן גלנט <a05174asd@gmail.com>
השב ל: a05174asd@gmail.com[לקריאה בדפדפן](#)**להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל"ע****פעקל"ע 46 - עם ישראל ממשיך לִבְנֵהזְמַן את
עצמו במרץ...
(חלק שני)**

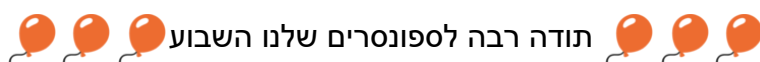
עיצוב סטיקר ^ יונתן ליפשיץ

והשבוע:

- סיפור מטלטל ועוצר נשימה, אותנטי; פרי עטו של אבימי! (כן, המחאה הזועמת עזרה)
- מהנעשה והנשמע עם יקיר הפעקל"ע - השף מאיר חיימובסקי.
- פרסומת לאיש העומד לשנות את ביתכם! - וזו לא אמירה מוגזמת...
- סיפור מאת גב' אחינועם שתחי', סיפור עם מסר, הרבה מסר.
- טור לגברים בלבד, פרי עטי, מלווה באיור מופלא מאת הצייר והמאייר מר ישראל קיש!!!
- תמר טל ממשיכה להתארח בעולם, והשבוע מוגשת לכם יצירה ספרותית וישראלית מרנינה.
- תגובות לפעקל"ע, עם מקבץ שמוליקים מיוחד במינו.
- איגרת של ממש בדברי הסיום.

ופה המקום להודות ולהודות לעשרות הקוראים והקוראות שטרחו והגיבו על הפעקאלאכים הקודמים.

הפידבק שלכם קריטי להמשך דרכו של הפעקל"ע.

תודה רבה לספונסרים שלנו השבוע

תודה לאלעזר דוד ק' הנכבד והנעלה עד מאוד;

תודה רבה למרדכי דב ב' החשוב;

תודה לבנימין י' א' המסתורי;

תודה לישעיה אשר ז' הנכבד והנעלה עד מאוד;

תודה רבה לכולכם! בחרתם להשקיע את כספכם במקום מוצלח מאוד, מי יתן ורבים נוספים ילכו בעקבותיכם...

שזה אומר: אם קראתם את הפעקלע ונהניתם ממנו. ממש ממש - מוזמנים לתמוך בו כספית. ויש אפילו כפתורים גדולים וצהובים כדי לעשות את זה:

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

בכפתורים תוכלו לשלם סכום ככל העולה על רוחכם.
התשלום כמובן הוא זכות בלבד, והוא יהפוך אתכם מסתם קוראים, לשותפים. לכולו שנהנים מהמוצר - ותומכים בו.

תמר טל | מתארכת בעולם

הטיול לדרום - חלק ב' / שקט ושמש במכתש רמון

"דברים מדהימים קורים כשיוצאים מאזור הנוחות" - מכריזות אותיות ענק על פרסומת שראיתי בכניסה לירושלים. לא זוכרת מה מוכרת הפרסומת, אבל את המשפט בוודאי שווה לזכור. וככה, כשיצאתי עם רעות לעוד יום טיול בלי לתכנן מראש לאן, הגענו לאחד המקומות היפים והקסומים ביותר בארץ, יישוב קטן באמצע המדבר, שבתוך השקט שבו אפשר להתחיל לשמוע את עצמך, ואת קולה של הנשמה.

*

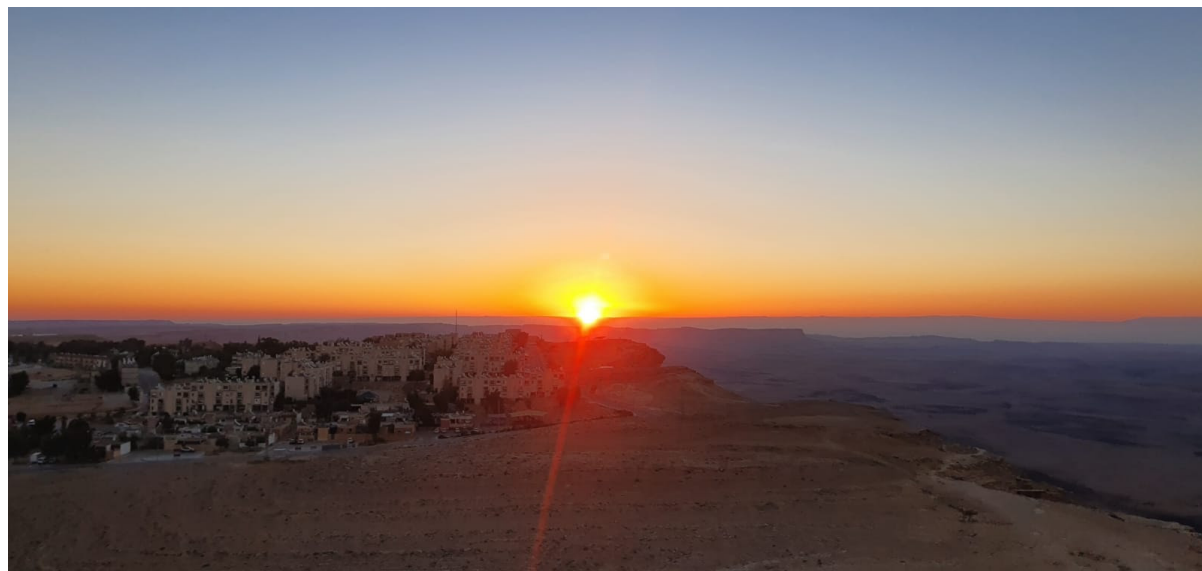
למצפה רמון הגענו מירושלים דרך באר שבע, מפני שאין לשם אוטובוס ישיר. בדרך התקשרנו לכמה אכסניות לבדוק איפה אפשר לישון הלילה, כולן כבר היו בתפוסה מלאה, חוץ מאחת. כמובן שזו הייתה האכסניה המושלמת ביותר עבורנו- זולה, נקייה, נעימה ובמרחק דקת הליכה מתחנת האוטובוס.

ככה נחתנו על תרמילינו כמה דקות ממש לפני סוף הצ'ק אין, בכניסה קיבלה את פנינו בחורה

חייכנית וחמודה עם במבטא זר בשם סופי.

מאוחר יותר סיפרה לנו סופי שהיא באה מצרפת לטייל בארץ לזמן בלתי מוגבל, היא מתנדבת באכסניה תמורת לינה ואוכל וממנה יוצאת לטייל ברחבי הארץ. את מצפה רמון, את המכתש ואת כל האזור היא מכירה מעולה כמובן. היא שמחה לתת לנו המלצות לטיולים ולמסלולים באזור, ואחרי שהתלבטנו כהוגן אם לנסוע לאזור שדה בוקר, לעין עקב או למסלול במכתש החלטנו שאם אנחנו כבר כל כך קרובות אליו, אנחנו חייבות לערוך עם המכתש היכרות עומק, תרתי משמע. לפני הזריחה ואחרי קצת מדי שעות שינה, השכמנו ויצאנו להר גמל לצפות בזריחה, שניצב ממש על קצה המכתש ובראשו תצפית יפהפייה.

השמיים כבר התחילו להתבהר כשעמדנו על פסגת ההר. רק השקט, הרוח וחולות המדבר ממלאים את העולם, כשהשמש עולה באופק וקרניה מגלות לעינינו את רחובות היישוב המאובקים. רוח המדבר הקרה עוטפת אותנו, ואנחנו עומדות וסופגות אותה אל תוכנו יחד עם השקט הזה, הנדיר כל כך. זה בדיוק הזמן להכין לנו קפה רותח בפק"ל קפה שהבאנו אתנו מבעוד מועד. מול היופי והשקט האינסופי של המכתש, עולה בי חשק פשוט להישאר שם לנצח. אבל היום עוד ארוך ואנחנו מתכננות לגלות את היופי הזה מקרוב ממש. בצער אנחנו נפרדות מהר גמל, ממלאות מלוא הריאות רוח מדברית של בוקר ועושות את דרכנו חזרה אל האכסניה, להניח את התרמילים.

*

סופי הזהירה אותנו בלילה הקודם שהמסלול קשה, ושניקח כובעים והרבה מים. בכל זאת אם היינו יודעות עד כמה קשה וכמה חם יהיה, אולי היינו מוותרות הפעם. אבל כשאנחנו יוצאות בשבע בבוקר, מצוידות בתיקים קטנים ובמפה שהיא הביאה לנו, אין לנו עדיין מושג. המסלול מתחיל בירידה תלולה וארוכה למכתש, אנחנו מנווטות את דרכנו לפי המפה ולפי סימוני השביל, בשלב מסוים נראה שהדרך לא תיגמר עד שאנחנו מזהות את התפצלות השבילים ויודעות שאנחנו בכיוון הנכון. לאט לאט הנופים מתחילים להשתנות והמכתש, שמלמעלה נראה כמו בור עצום בגוון חום אחיד, חושף מול עינינו את גוונים השונים; גוון האדמה משתנה מחול בהיר לאדמדמ, מימינו גבעה כהה בצבע שחור כמעט, אנחנו ממשיכות ופוסעות בין קירות אבן סלעיים, ואז על חול רך בין צמחייה קוצנית.

*

הזמן עובר והשמש קופחת על ראשינו, עוצרות לארוחת בוקר של פיתות וחמוס, וממשיכות בכוחות מחודשים. אחרי יותר מארבע שעות הליכה אני מרגישה שאפסו כוחותיי, שוב מתיישבות בצד הדרך, ולראשונה מבחינות בנפש חיה שמתקרבת לעברנו. שתי נפשות, ליתר דיוק. אלו שתי תרמילאיות אמריקאיות שפגשנו אתמול באכסניה, ההזיות היחידות שהעזו לצאת ביום הרוחח הזה חוץ ממנו... הן באו מהכיוון השני ומספרות שהפסגה אליה מועדות פנינו, שן רמון, כבר לא רחוקה. מעודדות אנחנו ממשיכות בהליכה. התוואי הולך ונהיה סלעי ותלול, עד שהטיפוס נהיה כמעט בלתי אפשרי. אבל בסוף אנחנו צונחות איכשהוא על פסגת ההר, בגובה כמעט 700 מטר, ללא יכולת תזוזה. רק כשאנחנו מתאוששות אנחנו מבינות מה היה שווה הטיפוס הזה. מרימות את העיניים, המכתש למלוא הדרו נפרש מתחתינו, לכל מלוא האופק אי אפשר לראות כלום חוץ מטבע פראי, שנראה שיד אדם לא נגעה בו. אפילו חיות לא נראות, רק עץ שיטה בודד ניצב עומד אי שם בשמש. את הכל עוטפת דממה עמוקה, אותה מפר רק קולה של הרוח הצולפת בנו. פה אנחנו מכינות את הקפה השני להיום, בפק"ל שלנו, נחות ומתמלאות באנרגיות לקראת סיום המסלול.

אבל אחרי הירידה התלולה מתברר שהסוף רחוק משחשבונו, ואחרי עוד שעותיים של הליכה בקצב איטי אנחנו מגיעות גמורות, מותשות, מזיעות ועם מעט מים לא ראויים לשתייה, לכביש 40. לפי דברי סופי מהאכסניה זו לא בעיה בכלל לחזור מכאן, אבל המציאות שונה. בעשרת הקילומטרים הקרובים אין תחנת אוטובוס או יישוב זעיר לרפואה, ואנחנו לא מסוגלות לזוז עוד קילומטר אחד. מיואשות אנחנו עומדות על שולי הכביש, אפילו לתפוס טרמפ אין מצב שכן אף רכב לא יעצור לנו בשוליים בפיתולים המסוכנים האלו. לא ברור לנו מה מסוכן פחות, לעצור טרמפ באזור השומם הזה, או להתייבש בשולי הכביש עד איבוד הכרה.

אנחנו מחליטות לחפש לפחות מפרץ חנייה, ואולי בדרך נפגוש אנשים או אות חיים אחר. אפס. ביום הלוהט הזה, באזור השומם הזה, אנחנו הנפשות החיות היחידות שמעוזות להסתובב תחת השמש. סופסוף אנחנו מגיעות למפרץ חירום משובש, מתפללות שמישהו מהוגן יעצור לנו ויציל אותנו מהשמש הלוהטת.

אחרי כמה דקות משאית ענקית מאיטה לידנו, עד שנעצרת. אני פוסעת אחורה בבהלה, מעדיפה להישאר פה ולא לעלות למשאית. אבל רעות דווקא צועדת במהירות למשאית, מסמנת לי על לוחית הרישוי. אוקיי, זו משאית צבאית, אני מבינה. אנחנו מטפסות את המדרגות אל הענק המתכתי הזה בהקלה. הנהג מתפלא איך העזנו לצאת ביום החם הזה אל המדבר. האמת שאין לנו תשובה, גם אנחנו מתפלאות על עצמנו ששרדנו את היום הזה.

תוך פחות מעשרים דקות אנחנו יורדות בתחנת דלק בכניסה למצפה, יושבות במתחם הממוזג, עד שנאגור כח לחזור לאכסניה. אבל הטלפון ההיסטרי של בעלת האכסניה מקדים אותנו, היא מנסה להשיג אותנו כבר שעה, בטוחה שאיבדנו את דרכנו ואנחנו שוכבות מעולפות באמצע המכתש. חשבה כבר להזמין חילוץ והצלה. מבוהלות מהבהלה שלה, אנחנו מנסות להבין מה קרה, עולות על האוטובוס הראשון, להרגיע אותה ולקחת את התרמילים שלנו. מסתבר שבקצב ההליכה שלנו ובחום הזה המסלול התארך ליותר משש שעות והיא התחילה לדאוג, סיפרה שהיו מקרים שבני אדם נאבדו במכתש והיו צריכים לבוא לחלץ אותה. אנחנו מודות להשם שלא נכנסנו לרשימת המקרים האלו וממהרות לברוח מהמקום.

*

ביישוב הקטן שעל שפת המכתש, יש עוד הרבה מה לראות ולהכיר, אבל אנחנו מרגישות שלהיום זה הספיק ורוצות רק לחזור הביתה אל המזגן ואל המקלחת. אבל מצפה רמון נכנסה לנו ללב, ואנחנו בטוחות שעוד נחזור לכאן יום אחד. לא שיערנו עד כמה היום הזה קרוב...

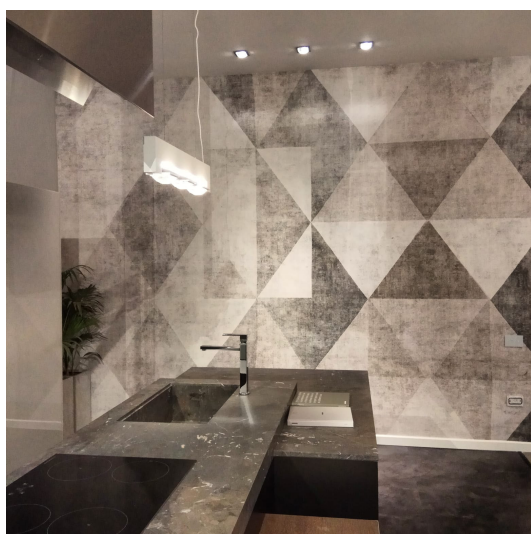
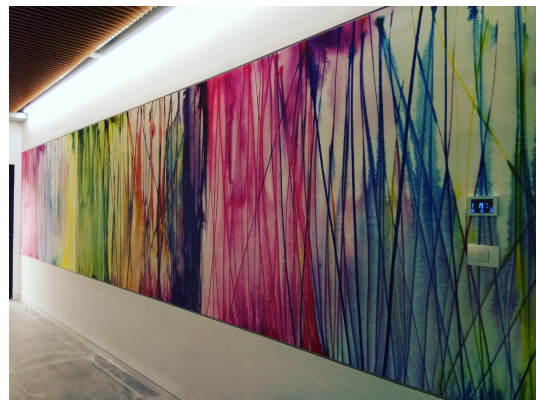

ההמלצה שתקראו בשורות הבאות מגיעה לאחר שראיתי את העבודה של האיש, ו... נהנית. עד הגג.
משם לכאן, קבלו פרסומת שעומדת לשנות את חייכם - - -

מעוניינים לחדש את ביתכם ולהעניק לו מראה ארמוני וקסום, ללא בניה ובאמצעות... **טפטים בלבד?**
אל תהססו לפנות עוד היום אל האומן לוי לרר!

האיש מדביק ומשווק טפטים מדהימים ומפעימים, ההופכים כל פינה בבית למקום מהאגדות....
וכמובן - אל תשכחו לציין שהגעתם מהפעקלע, כדי שתקבלו גם שירות מושלם, וגם הטבה מיוחדת.

levilerer@gmail.com | 0522661866

לעולם לא עוד | נתן גלנט

איור: ישראל קיש

*הסיפור מוקדש למאיר חיימובסקי

נכנסתי לחנות הנוחות, דלתות הזכוכית עפו מולי בבהלה ימינה ושמאלה. חוכמה בדלתות תאמין.

משכתי בחופזה את כובע הגרב עד הסנטר, אויש, זה מציק! אין משהו יותר נוח?
שמעתי מסביבי צרחות בהלה, נהדר. משכתי את הרוכסן ופתחתי ברגע את מעיל הרוח שלי. רובה
הענק נחשף לעיני כל. הרמתי אותו, דרכתי אותו, באח, באח. נופפתי איתו מול המוכר, חסר סבלנות.
עכשיו, עכשיו!

הוא רעד, חסר נסיון, טירון. מהפחד והלחץ, הוא עף אחורנית, גבו נוקש במדפונים עמוסי חפיסות
הסיגריות. גליללל, גליללל, גליללל. קופסאות רבות נשרו והתגלגלו על הרצפה. המוכר בהה בהם
בעינים דומעות, נראה היה שהוא חשש שייאלץ לשלם על הנזקים בעצמו. יכולתי לראות בעיני רוחי
את מנהל החנות יושב מול תיעוד הווידאו, ונוזף בו מאוחר יותר: שוד שוד, אוקיי, אני מכבד. אבל לא
יכולת להיות יותר מאופק? הרסת לי את כל המרלברו...
קצת ריחמתי עליו. גם שוד, גם שודד, יום רע. מה לעשות.

שקשקתי עם הרובה בקול נפץ. צרחתי במלוא גרוני, יללות פחד ואימה, האוויר נעשה דחוס: עכשיו!
עכשיו! תפתח את המגירה! תוציא את הכל!
המוכר הצעיר התחיל לבכות, דמעותיו נושרות וזולגות בין החצ'קונים המכוערים שלו: אין לי את
המפתח... עסאם לקח... חוזר עוד רגע...

עסאם? מה השטויות האלו?

הצמדתי את השיניים שלי זו לזו, נשפתי אוויר בעוצמה דרכן. האפקט של הרעש והרמז הפסיכולוגי
היו עצומים: **אני כועס! אני מסוכן! אני לא מקבל הסברים!**
המוכר נרתע עוד יותר, עכשיו המרפק הרועדת שלו הפילה את מכונת הקפה אל הרצפה, שלולית של
חלב ומים רותחים התפשטה תחת הדלפק לתוך החנות. הוא בכה והשתנק: אדון שודד, סליחה, אני
לא משקר.. התחלתי לעבוד פה רק אתמול.. עדיין לא סומכים עליי ואין לי מפתח לקופה.. עסאם כבר
חוזר.. הנה הוא, ממש מאחוריך, רק תזהר הוא...
הוא מה?

באנג! חבטה עזה על ראשי, ראתי כוכבים. ראשי כמעט נבקע מכאבים, ברכיי כשלו, נאחזתי בקצות
אצבעותיי בדלפק.

באנג! באנג! אלת המתכת הכתה אותי בכתפיים, ברגליים, הרובה נחטף ממני בפראות. פתאום
הייתי מוקף במדים צבאיים, כולם דורכים עליי, מועכים אותי לתוך השלולית הדוחה על הרצפה.
שמעתי קולות צחוק: טוב שקראת לנו, בחורצ'יק. באנו בזמן, חה. גבר, תן עוד איזו זאפטה, חתיכת
שודד מסריח, תכסח אותו, תנענע אותו, דרוך עליו! תנפץ אותו, מזל שעצרנו פה בדרך לשיזפון...

עצמתי עיניים, ייחלתי שמישהו יעצור אותם.

זה לא קרה. הבעיטות התמשכו, מישהו צעק בצחוק: בואנ'ה, נראה לי הוא מהפזורה הבדואי - - המשפט עוד לא נאמר במלואו, והמכות התחדשו בעוצמה פראית. כעת נחבטתי מכל עבר, שמעתי לקוחות צועקים מרחוק: תנו לו! מגיע לו! תשברו לו את העצמות! **נמאס מהבדואים האלו!** הם הורסים את כל העסקים בדרום... אני חושב שבאותו רגע התעלפתי.

חושך.

דממה.

אין כלום.

הכל ריק.

פי יבש.

בטני ריקה.

שקט.

אני מזיע.

קר לי.

חם לי.

נשימות קלות לצידי.

שקט.

האור נדלק:

יונה פנה אליי, ואמר בקול שונה לגמרי, קול מלא חיים ונוכח מאוד: יפה, בועז. **הצלחת להיכנס לזה כמו שצריך.** תודה על שיתוף הפעולה. היית נהדר. עדיין חשתי חולשה, יונה עקב אחר מבטי והבין מייד. הוא הגיש לי כוס מים צלולים, קוביות קרח משוטטות בפנים, עלה נענע תלוי בצד. ברכתי, שתיתי לאיטי. חזרתי לעצמי. נפרדתי מיונה, וידעתי: אמצא דרך אחרת לזכות בדיפלומת הפסיכולוג הנחשקת. לא אסכים יותר לעבור חוויות כאלו; לעולם

לא אסכים להתהפנט מרצוני שוב.

לתגובות

דואר חוזר | תגובות הקוראים לפעקל"ע 45!

בס"ד

מאמר פתיחה

שמוליק מקריית ארבע כותב:

לסטיקר יש אכן חן מיוחד. אז חן חן.

שמוליק מקריית ספר כותב:

התמונה לא תואמת את ההלכה (שכמובן חלה גם על ימי בינהזמנים...), וז"ל קיצושו"ע (סי' ע"א סעי' ה'): וצריך לזהר מאד להרגיל את עצמו לשכב על צדו. ואסור גדול לשכב פרקדן, דהינו גבול למטה ופניו למעלה, או בהפוך פניו למטה וגבול למעלה.
תגובת הפעקל"ע: הם בדיוק טיפסו החוצה מהבריכה.

שמוליק מקריית גת כותב:

וואי, לגמרי. המסקנה שלי היא: שלא כדאי להיפגע (אילו קצת) מהתכתבות, בכלל. כי בכתב אי אפשר לשמוע את הטון, לראות את שפת הגוף.. ולכן יכול להיות שהבנאדם התכוון למשהו אחד והקורא הבין את זה כמשהו אחר לחלוטין.
תגובת הפעקל"ע: נכון בהחלט.

שמוליק מקריית מנחם כותב:

מזדהה עם כל מילה. יש אנשים שפשוט אי אפשר לתקשר איתם בהודעות, כי הם לא מבינים בכלל על מה אתה מדבר. ובטלפון בקושי מדברים... ולהיפגש איתם זה לא רלוונטי... אז הבעיה בלתי פתירה. לעומת זאת יש אנשים שמזהים באיזו דרך הכי טוב לתקשר איתם ואז ב"ה הכל זורם.
תגובת הפעקל"ע: נכון!!!

שמוליק מקריית אוננו כותב:

חכם ביותר!! טוב לקחת את זה כצידה לחיים- כשאתה פוגש תגובה לא שגרתית של בנאדם, אל תמהר לשפוט אותו כי יכול להיות שבתקשורת הזו הוא פחות טוב... תודה.

שמוליק מקריית מוצקין כותב:

אתה??? א-ת-ה לא יודע מה המסר ואיך משתמשים עם התובנה?
 כנראה שזו בס"ה דרך לשלוח תגובות מהגולשים.
 דרך ראווה ואיכותית דוקא, יש לציין.
 אז כן. אנחנו יודעים שאתה יודע היטב מה המסר. וטוב שכתבת.
תגובת הפעקל"ע: אממ.... מה המסר באמת?

שמוליק מקריית ביאליק כותב:

מדהים! איו מילה אחרת!!
תגובת הפעקל"ע: תודה רבה.

אודות מעדני השף.

שמוליק מבאר שבע דרום כותב:

רק שאלה. מאיר חיימובסקי זה שם אמיתי?

תגובת הפעקל'ע: זהו שם בדוי לאדם אמיתי.

שמוליק מבאר שבע מרכז כותב:

אתה רציני? התחלת לפרסם סיפורים מופתים? אם אשלח לך סטוק סיפורים מופתים (שאולי לא היו ולא נבראו) על מלא אדמורים ורבנים גם תתרגש ותפרסם אותם?

תגובת הפעקל'ע: קשה לרגש אותנו.

שמוליק מבאר שבע צפון כותב:

למעלת כבודו, לא זכיתי להבין מה הקשר בין הסיפור לסיומת "אין על חסידי גור"???, לענ"ד היה צ"K "אין על גדולי ישראל או משהו זה, מה זה קשור לחסידים?????
תודה רבה על הכל, אתה פשוט מתוק!!!, כן, כן!

תגובת הפעקל'ע: התרגשות, תודה רבה. כיף שאנשים נהנים.

לגעת בלב:**שמוליקית מבני ברק מתחם אוסם כותבת:**

לא יודע אם ללב, אבל לחיים בהחלט הייתי לוקחת.
לקח. לחיים.

שמוליקית מבני ברק מתחם דנובה כותבת, ציטוט של בעלה:

אהבתי את המסר!

אבל אני חייב לחדד אותו: הדרך היעילה והמהירה ביותר לגלות את הדרכים הפשוטות - היא לבקש עזרה ממי שכבר עשה את המסלול...

כי לא פעם, המשמעות של "לחפש לבד" את הדרכים הפשוטות" שווה לטיפול על קיר חלק (:

מתארכת בעולם:**שמעון מתחנה מרכזית מודיעין עילית כותב:**

אחלה מדור שבעולם!!

קבלו את המלצתי ותרגמו אותו לכמה שפות.

שמעון מתחנת מג"ב מודיעין עילית כותב:

וואו! איך לא חשבו עד היום עד כזה מדור??

חובה לתגבר את הפעקל'ע לדו שבועי, או לפחות לנדב 3 מסלולים בגליונות של החופש

שמעונה, קצינה ראשית בחיל החינוך במודיעין עילית כותבת:

ואו! נהדר, אהבתי את המדור. תמיד אני מרגישה שבגלל שאין לי רכב אני מפסידה טיולים...

שמרתי אותו ואשלף אותו כשהתחשק לי לטייל, בעזרת ה'. תודה!

מסע ומתן**ברכי ממודיעין עילית כותבת:**

פרק מיוחד במיוחד. אהבתי ממש.

אגב, שאלה קטנה:

אם זעליג כבר תרם, זה אומר שהסידרה מתקרבת לקראת סיום?

תגובת הפעקל'ע: לא ולא. סוכם על מאה פרקים...

ועד פה לשבוע זה... מקווה שאתם מבליים יפה, ומקווה עוד יותר שתשבו לקרוא את כל המלל לעיל. יכול לספר לשם בשו-שו, שרבים מהכותבים עמלים שעות רבות על החומרים שלהם, ושום דבר לא יוצא מהשרוול.

בואו נדבר רגע על אבימי, למשל.
אתם יודעים כמה מאמץ נדרש ממנו כדי לכתוב על הדבר המפעים של השבוע?
אין לכם מושג.
למעשה, כנראה שאילולי המחאה הרועמת של שבוע שעבר, מי יודע מה היה קורה:

ועוד משהו אחד קטן.
זכרו: אין טוב לנפש נכאה מארטיק טוב. רצוי גלידתי. לנו על אחד כזה עם אגוזים, ועם המון שוקולד, יעשה לכם רק טוב.

נתן גלנט

ng054ng@gmail.com

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל'ע

כל הזכויות שמורות ל'פעקל'ע של נתן', ונחמד מצידכם שאתם טורחים לקרוא את האותיות הקטנות האלו

אתם יכולים להסיר את עצמכם, (למרות שמדובר במעשה מטופש ביותר, רק אומר) כאן:
[unsubscribe from this list](#)

והנה מגיע השלב לנופף לשלום...

בי ביי...

להתראות...

רגע, עוד משהו.
אך קודם כל, הנה הכפתורים הקדושים שכמעט אסור לכם לדלג עליהם:

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

ועכשיו ככה.

אני רק שאלה: קראתם את כל דברי הסיום של החלק הראשון?

לתגובות

This email was sent to natangalantt@gmail.com
why did I get this? unsubscribe from this list update subscription preferences
הפעקל'ע של נתן · 1 · 1 · 1 Israel

23 באוגוסט 2019 בשעה 17:38

נתן גלנט <natangalant@gmail.com>
אל: GITTIK17@gmail.com

----- Forwarded message -----

מאת: נתן גלנט <a05174asd@gmail.com>

Date: יום ו', 23 באוג' 2019 ב-13:54

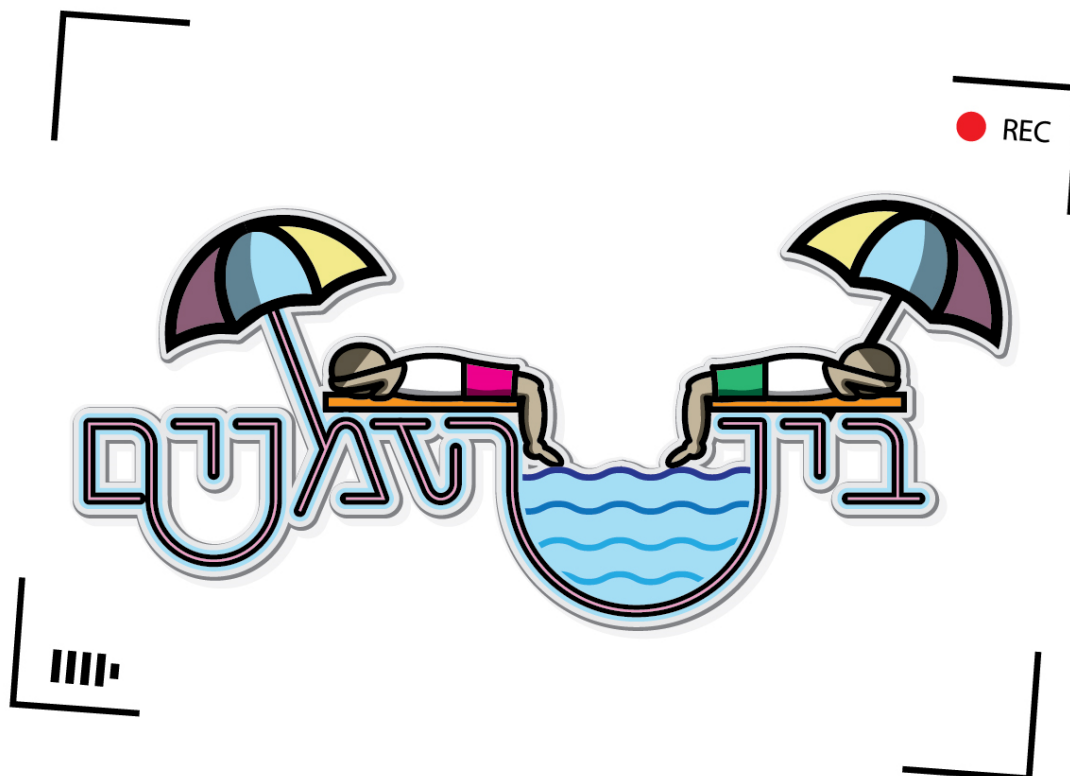
Subject: תמר טל ביצירה מיוחדת, וישראל קיש נותן בראש עם איור ענק, ועוד שלל אטרקציות

To: <natangalantt@gmail.com>

[לקריאה בדפדפן](#)

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל"ע

פעקל"ע 46 - עם ישראל ממשיך לבנהזמן את עצמו במרץ... (חלק שני)

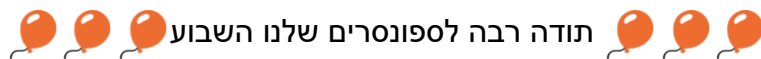

עיצוב סטיקר ^ יונתן ליפשיץ

והשבוע:

- סיפור מטלטל ועוצר נשימה, אותנטי; פרי עטו של אבימי! (כן, המחאה הזועמת עזרה)
- מהנעשה והנשמע עם יקיר הפעקל"ע - השף מאיר חיימובסקי.
- פרסומת לאיש העומד לשנות את ביתכם! - וזו לא אמירה מוגזמת...
- סיפור מאת גב' אחינועם שתחי', סיפור עם מסר, הרבה מסר.
- טור לגברים בלבד, פרי עטי, מלווה באיור מופלא מאת הצייר והמאייר מר ישראל קיש!!!
- תמר טל ממשיכה להתארח בעולם, והשבוע מוגשת לכם יצירה ספרותית וישראלית מרנינה.
- תגובות לפעקל"ע, עם מקבץ שמוליקים מיוחד במינו.
- איגרת של ממש בדברי הסיום.

ופה המקום להודות ולהודות לעשרות הקוראים והקוראות שטרחו והגיבו על הפעקאלאכים הקודמים.
הפידבק שלכם קריטי להמשך דרכו של הפעקל"ע.

תודה רבה לספונסרים שלנו השבוע

תודה לאלעזר דוד ק' הנכבד והנעלה עד מאוד;

תודה רבה למרדכי דב ב' החשוב;

תודה לבנימין י' א' המסתורי;

תודה לישעיה אשר ז' הנכבד והנעלה עד מאוד;

תודה רבה לכולכם! בחרתם להשקיע את כספכם במקום מוצלח מאוד, מי יתן ורבים נוספים ילכו בעקבותיכם...

שזה אומר: אם קראתם את הפעקלע ונהניתם ממנו. ממש ממש - מוזמנים לתמוך בו כספית. ויש אפילו כפתורים גדולים וצהובים כדי לעשות את זה:

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

בכפתורים תוכלו לשלם סכום ככל העולה על רוחכם.
התשלום כמובן הוא זכות בלבד, והוא יהפוך אתכם מסתם קוראים, לשותפים. לכאלו שנהנים מהמוצר - ותומכים בו.

תמר טל | מתארכת בעולם

הטיול לדרום - חלק ב' / שקט ושמש במכתש רמון

"דברים מדהימים קורים כשיוצאים מאזור הנוחות" - מכריזות אותיות ענק על פרסומת שראיתי בכניסה לירושלים. לא זוכרת מה מוכרת הפרסומת, אבל את המשפט בוודאי שווה לזכור. וככה, כשיצאתי עם רעות לעוד יום טיול בלי לתכנן מראש לאן, הגענו לאחד המקומות היפים והקסומים ביותר בארץ, יישוב קטן באמצע המדבר, שבתוך השקט שבו אפשר להתחיל לשמוע את עצמך, ואת קולה של הנשמה.

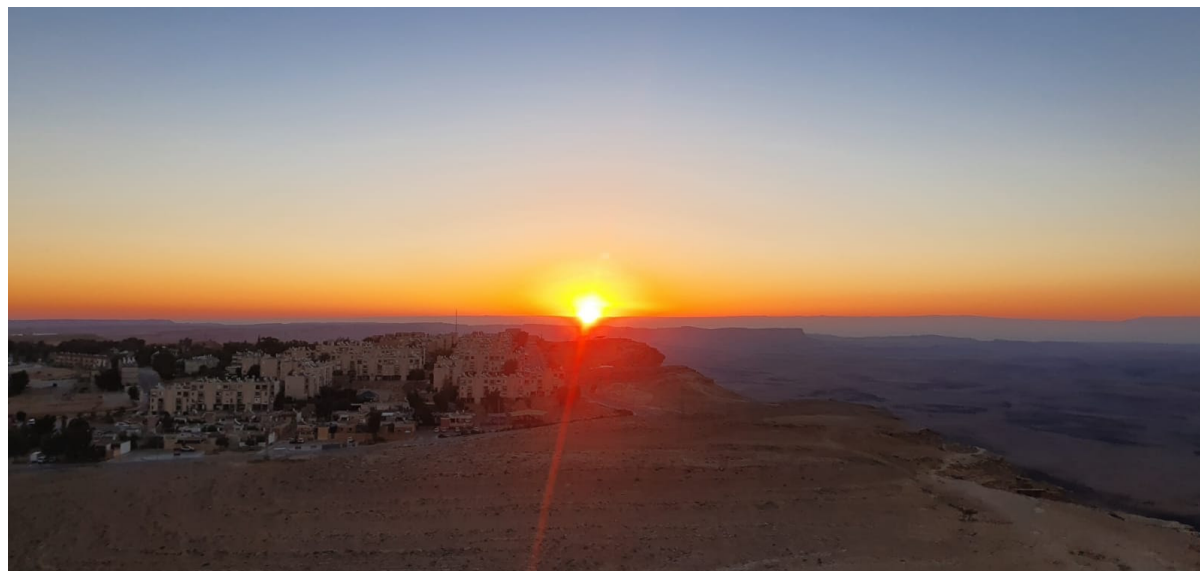
*

למצפה רמון הגענו מירושלים דרך באר שבע, מפני שאין לשם אוטובוס ישיר. בדרך התקשרנו לכמה אכסניות לבדוק איפה אפשר לישון הלילה, כולן כבר היו בתפוסה מלאה, חוץ מאחת. כמובן שזו הייתה האכסניה המושלמת ביותר עבורנו- זולה, נקייה, נעימה ובמרחק דקת הליכה מתחנת האוטובוס.

ככה נחתנו על תרמילינו כמה דקות ממש לפני סוף הצ'ק אין, בכניסה קיבלה את פנינו בחורה חייכנית וחמודה עם במבטא זר בשם סופי.

מאוחר יותר סיפרה לנו סופי שהיא באה מצרפת לטייל בארץ לזמן בלתי מוגבל, היא מתנדבת באכסניה תמורת לינה ואוכל וממנה יוצאת לטייל ברחבי הארץ. את מצפה רמון, את המכתש ואת כל האזור היא מכירה מעולה כמובן. היא שמחה לתת לנו המלצות לטיולים ולמסלולים באזור, ואחרי שהתלבטנו כהוגן אם לנסוע לאזור שדה בוקר, לעין עקב או למסלול במכתש החלטנו שאם אנחנו כבר כל כך קרובות אליו, אנחנו חייבות לערוך עם המכתש היכרות עומק, תרתי משמע. לפני הזריחה ואחרי קצת מדי שעות שינה, השכמנו ויצאנו להר גמל לצפות בזריחה, שניצב ממש על קצה המכתש ובראשו תצפית יפהפייה.

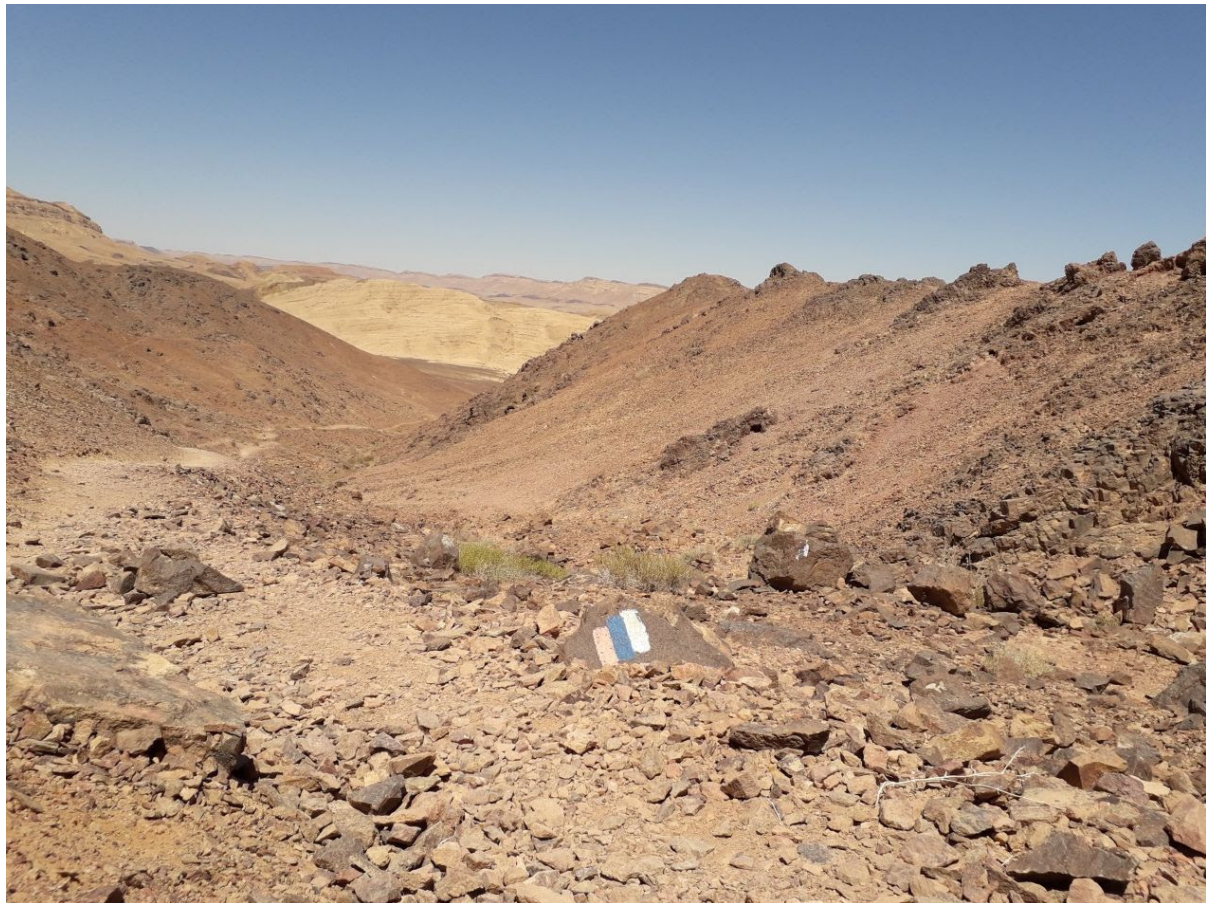

השמיים כבר התחילו להתבהר כשעמדנו על פסגת ההר. רק השקט, הרוח וחולות המדבר ממלאים את העולם, כשהשמש עולה באופק וקרניה מגלות לעינינו את רחובות היישוב המאובקים. רוח המדבר הקרה עוטפת אותנו, ואנחנו עומדות וסופגות אותה אל תוכנו יחד עם השקט הזה, הנדיר כל כך. זה בדיוק הזמן להכין לנו קפה רותח בפק"ל קפה שהבאנו אתנו מבעוד מועד. מול היופי והשקט האינסופי של המכתש, עולה בי חשק פשוט להישאר שם לנצח. אבל היום עוד ארוך ואנחנו מתכננות לגלות את היופי הזה מקרוב ממש. בצער אנחנו נפרדות מהר גמל, ממלאות מלוא הריאות רוח מדברית של בוקר ועושות את דרכנו חזרה אל האכסניה, להניח את התרמילים.

*

סופי הזהירה אותנו בלילה הקודם שהמסלול קשה, ושניקח כובעים והרבה מים. בכל זאת אם היינו

יודעות עד כמה קשה וכמה חם יהיה, אולי היינו מוותרות הפעם. אבל כשאנחנו יוצאות בשבע בבוקר, מצוידות בתיקים קטנים ובמפה שהיא הביאה לנו, אין לנו עדיין מושג. המסלול מתחיל בירידה תלולה וארוכה למכתש, אנחנו מנווטות את דרכנו לפי המפה ולפי סימוני השביל, בשלב מסוים נראה שהדרך לא תיגמר עד שאנחנו מזהות את התפצלות השבילים ויודעות שאנחנו בכיוון הנכון. לאט לאט הנופים מתחילים להשתנות והמכתש, שמלמעלה נראה כמו בור עצום בגוון חום אחיד, חושף מול עינינו את גוונים השונים; גוון האדמה משתנה מחול בהיר לאדמדם, מימיננו גבעה כהה בצבע שחור כמעט, אנחנו ממשיכות ופוסעות בין קירות אבן סלעיים, ואז על חול רך בין צמחייה קוצנית.

*

הזמן עובר והשמש קופחת על ראשינו, עוצרות לארוחת בוקר של פיתות וחמוס, וממשיכות בכוחות מחדשים. אחרי יותר מארבע שעות הליכה אני מרגישה שאפסו כוחותיי, שוב מתיישבות בצד הדרך, ולראשונה מבחינות בנפש חיה שמתקרבת לעברנו. שתי נפשות, ליתר דיוק. אלו שתי תרמילאיות אמריקאיות שפגשנו אתמול באכסניה, ההזיות היחידות שהעזו לצאת ביום הרותח הזה חוץ ממנו... הן באו מהכיוון השני ומספרות שהפסגה אליה מועדות פנינו, שן רמון, כבר לא רחוקה. מעודדות אנחנו ממשיכות בהליכה. התוואי הולך ונהיה סלעי ותלול, עד שהטיפוס נהיה כמעט בלתי אפשרי. אבל בסוף אנחנו צונחות איכשהוא על פסגת ההר, בגובה כמעט 700 מטר, ללא יכולת תזוזה. רק כשאנחנו מתאוששות אנחנו מבינות מה היה שווה הטיפוס הזה. מרימות את העיניים, המכתש למלוא הדרו נפרש מתחתינו, לכל מלוא האופק אי אפשר לראות כלום חוץ מטבע פראי, שנראה שיד אדם לא נגעה בו. אפילו חיות לא נראות, רק עץ שיטה בודד ניצב עומד אי שם בשמש. את הכל עוטפת דממה עמוקה, אותה מפר רק קולה של הרוח הצולפת בנו. פה אנחנו מכינות את הקפה השני להיום, בפק"ל שלנו, נחות ומתמלאות באנרגיות לקראת סיום המסלול.

אבל אחרי הירידה התלולה מתברר שהסוף רחוק משחשבונו, ואחרי עוד שעותיים של הליכה בקצב איטי אנחנו מגיעות גמורות, מותשות, מזיעות ועם מעט מים לא ראויים לשתייה, לכביש 40. לפי דברי סופי מהאכסניה זו לא בעיה בכלל לחזור מכאן, אבל המציאות שונה. בעשרת הקילומטרים הקרובים אין תחנת אוטובוס או יישוב זעיר לרפואה, ואנחנו לא מסוגלות לזוז עוד קילומטר אחד. מיואשות אנחנו עומדות על שולי הכביש, אפילו לתפוס טרמפ אין מצב שכן אף רכב לא יעצור לנו בשוליים בפיתולים המסוכנים האלו. לא ברור לנו מה מסוכן פחות, לעצור טרמפ באזור השומם הזה, או להתייבש בשולי הכביש עד איבוד הכרה.

אנחנו מחליטות לחפש לפחות מפרץ חנייה, ואולי בדרך נפגוש אנשים או אות חיים אחר. אפס. ביום הלוהט הזה, באזור השומם הזה, אנחנו הנפשות החיות היחידות שמעוזות להסתובב תחת השמש. סופסוף אנחנו מגיעות למפרץ חירום משובש, מתפללות שמישהו מהוגן יעצור לנו ויציל אותנו מהשמש הלוהטת.

אחרי כמה דקות משאית ענקית מאיטה לידנו, עד שנעצרת. אני פוסעת אחורה בבהלה, מעדיפה להישאר פה ולא לעלות למשאית. אבל רעות דווקא צועדת במהירות למשאית, מסמנת לי על לוחית הרישוי. אוקיי, זו משאית צבאית, אני מבינה. אנחנו מטפסות את המדרגות אל הענק המתכתי הזה בהקלה. הנהג מתפלא איך העזנו לצאת ביום החם הזה אל המדבר. האמת שאין לנו תשובה, גם אנחנו מתפלאות על עצמנו ששרדנו את היום הזה.

תוך פחות מעשרים דקות אנחנו יורדות בתחנת דלק בכניסה למצפה, יושבות במתחם הממוזג, עד שנאגור כח לחזור לאכסניה. אבל הטלפון ההיסטרי של בעלת האכסניה מקדים אותנו, היא מנסה להשיג אותנו כבר שעה, בטוחה שאיבדנו את דרכנו ואנחנו שוכבות מעולפות באמצע המכתש. חשבה כבר להזמין חילוץ והצלה. מבוהלות מהבהלה שלה, אנחנו מנסות להבין מה קרה, עולות על האוטובוס הראשון, להרגיע אותה ולקחת את התרמילים שלנו. מסתבר שבקצב ההליכה שלנו ובחום הזה המסלול התארך ליותר משש שעות והיא התחילה לדאוג, סיפרה שהיו מקרים שבני אדם נאבדו במכתש והיו צריכים לבוא לחלץ אותה. אנחנו מודות להשם שלא נכנסנו לרשימת המקרים האלו וממהרות לברוח מהמקום.

*

ביישוב הקטן שעל שפת המכתש, יש עוד הרבה מה לראות ולהכיר, אבל אנחנו מרגישות שלהיום זה הספיק ורוצות רק לחזור הביתה אל המזגן ואל המקלחת. אבל מצפה רמון נכנסה לנו ללב, ואנחנו בטוחות שעוד נחזור לכאן יום אחד. לא שיערנו עד כמה היום הזה קרוב...

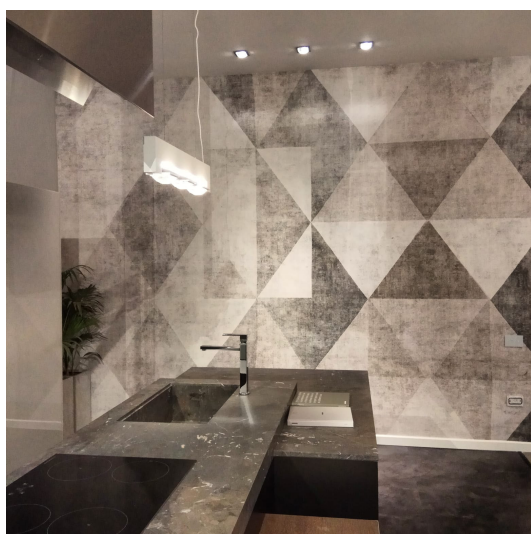
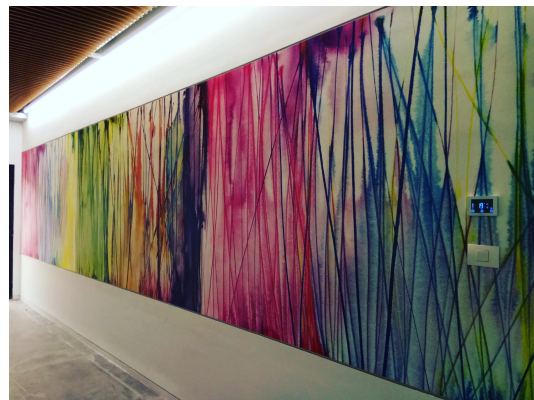

ההמלצה שתקראו בשורות הבאות מגיעה לאחר שראיתי את העבודה של האיש, ו... נהנית. עד הגג.
משם לכאן, קבלו פרסומת שעומדת לשנות את חייכם - - -

מעוניינים לחדש את ביתכם ולהעניק לו מראה ארמוני וקסום, ללא בניה ובאמצעות... **טפטים בלבד?**
אל תהססו לפנות עוד היום אל האומן לוי לרר!

האיש מדביק ומשווק טפטים מדהימים ומפעימים, ההופכים כל פינה בבית למקום מהאגדות....
וכמובן - אל תשכחו לציין שהגעתם מהפעקלע, כדי שתקבלו גם שירות מושלם, וגם הטבה מיוחדת.

levilerer@gmail.com | 0522661866

לעולם לא עוד | נתן גלנט

איור: ישראל קיש

*הסיפור מוקדש למאיר חיימובסקי

נכנסתי לחנות הנוחות, דלתות הזכוכית עפו מולי בבהלה ימינה ושמאלה. חוכמה בדלתות תאמין.

משכתי בחופזה את כובע הגרב עד הסנטר, אויש, זה מציק! אין משהו יותר נוח?
שמעתי מסביבי צרחות בהלה, נהדר. משכתי את הרוכסן ופתחתי ברגע את מעיל הרוח שלי. רובה
הענק נחשף לעיני כל. הרמתי אותו, דרכתי אותו, באח, באח. נופפתי איתו מול המוכר, חסר סבלנות.
עכשיו, עכשיו!

הוא רעד, חסר נסיון, טירון. מהפחד והלחץ, הוא עף אחורנית, גבו נוקש במדפונים עמוסי חפיסות
הסיגריות. גליללל, גליללל, גליללל. קופסאות רבות נשרו והתגלגלו על הרצפה. המוכר בהה בהם
בעינים דומעות, נראה היה שהוא חשש שייאלץ לשלם על הנזקים בעצמו. יכולתי לראות בעיני רוחי
את מנהל החנות יושב מול תיעוד הווידאו, ונוזף בו מאוחר יותר: שוד שוד, אוקיי, אני מכבד. אבל לא
יכולת להיות יותר מאופק? הרסת לי את כל המרלברו...
קצת ריחמתי עליו. גם שוד, גם שודד, יום רע. מה לעשות.

שקשקתי עם הרובה בקול נפץ. צרחתי במלוא גרוני, יללות פחד ואימה, האוויר נעשה דחוס: עכשיו!
עכשיו! תפתח את המגירה! תוציא את הכל!
המוכר הצעיר התחיל לבכות, דמעותיו נושרות וזולגות בין החצ'קונים המכוערים שלו: אין לי את
המפתח... עסאם לקח... חוזר עוד רגע...

עסאם? מה השטויות האלו?

הצמדתי את השיניים שלי זו לזו, נשפתי אוויר בעוצמה דרכן. האפקט של הרעש והרמז הפסיכולוגי
היו עצומים: **אני כועס! אני מסוכן! אני לא מקבל הסברים!**
המוכר נרתע עוד יותר, עכשיו המרפק הרועדת שלו הפילה את מכונת הקפה אל הרצפה, שלולית של
חלב ומים רותחים התפשטה תחת הדלפק לתוך החנות. הוא בכה והשתנק: אדון שודד, סליחה, אני
לא משקר.. התחלתי לעבוד פה רק אתמול.. עדיין לא סומכים עליי ואין לי מפתח לקופה.. עסאם כבר
חוזר.. הנה הוא, ממש מאחוריך, רק תזהר הוא...
הוא מה?

באנג! חבטה עזה על ראשי, ראתי כוכבים. ראשי כמעט נבקע מכאבים, ברכיי כשלו, נאחזתי בקצות
אצבעותיי בדלפק.

באנג! באנג! אלת המתכת הכתה אותי בכתפיים, ברגליים, הרובה נחטף ממני בפראות. פתאום
הייתי מוקף במדים צבאיים, כולם דורכים עליי, מועכים אותי לתוך השלולית הדוחה על הרצפה.
שמעתי קולות צחוק: טוב שקראת לנו, בחורצ'יק. באנו בזמן, חה. גבר, תן עוד איזו זאפטה, חתיכת
שודד מסריח, תכסח אותו, תנענע אותו, דרוך עליו! תנפץ אותו, מזל שעצרנו פה בדרך לשיזפון...

עצמתי עיניים, ייחלתי שמישהו יעצור אותם.

זה לא קרה. הבעיטות התמשכו, מישהו צעק בצחוק: בואנ'ה, נראה לי הוא מהפזורה הבדואי - - המשפט עוד לא נאמר במלואו, והמכות התחדשו בעוצמה פראית. כעת נחבטתי מכל עבר, שמעתי לקוחות צועקים מרחוק: תנו לו! מגיע לו! תשברו לו את העצמות! **נמאס מהבדואים האלו!** הם הורסים את כל העסקים בדרום... אני חושב שבאותו רגע התעלפתי.

חושך.

דממה.

אין כלום.

הכל ריק.

פי יבש.

בטני ריקה.

שקט.

אני מזיע.

קר לי.

חם לי.

נשימות קלות לציד.

שקט.

האור נדלק:

יונה פנה אליי, ואמר בקול שונה לגמרי, קול מלא חיים ונוכח מאוד: יפה, בועז. **הצלחת להיכנס לזה כמו שצריך.** תודה על שיתוף הפעולה. היית נהדר. עדיין חשתי חולשה, יונה עקב אחר מבטי והבין מייד. הוא הגיש לי כוס מים צלולים, קוביות קרח משוטטות בפנים, עלה נענע תלוי בצד. ברכת, שתיתי לאיטי. חזרתי לעצמי. נפרדתי מיונה, וידעתי: אמצא דרך אחרת לזכות בדיפלומת הפסיכולוג הנחשקת. לא אסכים יותר לעבור חוויות כאלו; לעולם

לא אסכים להתהפנט מרצוני שוב.

לתגובות

דואר חוזר | תגובות הקוראים לפעקל"ע 45!

בס"ד

מאמר פתיחה

שמוליק מקריית ארבע כותב:

לסטיקר יש אכן חן מיוחד. אז חן חן.

שמוליק מקריית ספר כותב:

התמונה לא תואמת את ההלכה (שכמובן חלה גם על ימי בינהזמנים...), וז"ל קיצושו"ע (סי' ע"א סעי' ה'): וצריך לזהר מאד להרגיל את עצמו לשכב על צדו. ואסור גדול לשכב פרקדן, דהינו גבול למטה ופניו למעלה, או בהפוך פניו למטה וגבול למעלה.
תגובת הפעקל"ע: הם בדיוק טיפסו החוצה מהבריכה.

שמוליק מקריית גת כותב:

וואי, לגמרי. המסקנה שלי היא: שלא כדאי להיפגע (אילו קצת) מהתכתבות, בכלל. כי בכתב אי אפשר לשמוע את הטון, לראות את שפת הגוף.. ולכן יכול להיות שהבנאדם התכוון למשהו אחד והקורא הבין את זה כמשהו אחר לחלוטין.
תגובת הפעקל"ע: נכון בהחלט.

שמוליק מקריית מנחם כותב:

מזדהה עם כל מילה. יש אנשים שפשוט אי אפשר לתקשר איתם בהודעות, כי הם לא מבינים בכלל על מה אתה מדבר. ובטלפון בקושי מדברים... ולהיפגש איתם זה לא רלוונטי... אז הבעיה בלתי פתירה. לעומת זאת יש אנשים שמזהים באיזו דרך הכי טוב לתקשר איתם ואז ב"ה הכל זורם.
תגובת הפעקל"ע: נכון!!!

שמוליק מקריית אונו כותב:

חכם ביותר!! טוב לקחת את זה כצידה לחיים- כשאתה פוגש תגובה לא שגרתית של בנאדם, אל תמהר לשפוט אותו כי יכול להיות שבתקשורת הזו הוא פחות טוב... תודה.

שמוליק מקריית מוצקין כותב:

אתה??? א-ת-ה לא יודע מה המסר ואיך משתמשים עם התובנה? כנראה שזו בס"ה דרך לשלוח תגובות מהגולשים. דרך ראויה ואיכותית דוקא, יש לציין. אז כן. אנחנו יודעים שאתה יודע היטב מה המסר. וטוב שכתבת.
תגובת הפעקל"ע: אממ.... מה המסר באמת?

שמוליק מקריית ביאליק כותב:

מדהים! איו מילה אחרת!!

תגובת הפעקל"ע: תודה רבה.

אודות מעדני השף.

שמוליק מבאר שבע דרום כותב:

רק שאלה. מאיר חיימובסקי זה שם אמיתי?

תגובת הפעקל'ע: זהו שם בדוי לאדם אמיתי.

שמוליק מבאר שבע מרכז כותב:

אתה רציני? התחלת לפרסם סיפורים מופתים? אם אשלח לך סטוק סיפורים מופתים (שאולי לא היו ולא נבראו) על מלא אדמורים ורבנים גם תתרגש ותפרסם אותם?

תגובת הפעקל'ע: קשה לרגש אותנו.

שמוליק מבאר שבע צפון כותב:

למעלת כבודו, לא זכיתי להבין מה הקשר בין הסיפור לסיומת "אין על חסידי גור"???, לענ"ד היה צ"K "אין על גדולי ישראל או משהו זה, מה זה קשור לחסידים?????
תודה רבה על הכל, אתה פשוט מתוק!!!, כן, כן!

תגובת הפעקל'ע: התרגשות, תודה רבה. כיף שאנשים נהנים.

לגעת בלב:**שמוליקית מבני ברק מתחם אוסם כותבת:**

לא יודע אם ללב, אבל לחיים בהחלט הייתי לוקחת.
לקח. לחיים.

שמוליקית מבני ברק מתחם דנובה כותבת, ציטוט של בעלה:

אהבתי את המסר!

אבל אני חייב לחדד אותו: הדרך היעילה והמהירה ביותר לגלות את הדרכים הפשוטות - היא לבקש עזרה ממי שכבר עשה את המסלול...

כי לא פעם, המשמעות של "לחפש 'לבד' את הדרכים הפשוטות" שווה לטיפוס על קיר חלק (:

מתארכת בעולם:**שמעון מתחנה מרכזית מודיעין עילית כותב:**

אחלה מדור שבעולם!!

קבלו את המלצתי ותרגמו אותו לכמה שפות.

שמעון מתחנת מג"ב מודיעין עילית כותב:

וואו! איך לא חשבו עד היום עד כזה מדור??

חובה לתגבר את הפעקל'ע לדו שבועי, או לפחות לנדב 3 מסלולים בגליונות של החופש

שמעונה, קצינה ראשית בחיל החינוך במודיעין עילית כותבת:

ואו! נהדר, אהבתי את המדור. תמיד אני מרגישה שבגלל שאין לי רכב אני מפסידה טיולים...

שמרתי אותו ואשלף אותו כשהתחשק לי לטייל, בעזרת ה'. תודה!

מסע ומתן**ברכי ממודיעין עילית כותבת:**

פרק מיוחד במיוחד. אהבתי ממש.

אגב, שאלה קטנה:

אם זעליג כבר תרם, זה אומר שהסידרה מתקרבת לקראת סיום?

תגובת הפעקל'ע: לא ולא. סוכם על מאה פרקים...

ועד פה לשבוע זה... מקווה שאתם מבליים יפה, ומקווה עוד יותר שתשבו לקרוא את כל המלל לעיל. יכול לספר לשם בשו-שו, שרבים מהכותבים עמלים שעות רבות על החומרים שלהם, ושום דבר לא יוצא מהשרוול.

בואו נדבר רגע על אבימי, למשל.
אתם יודעים כמה מאמץ נדרש ממנו כדי לכתוב על הדבר המפעים של השבוע?
אין לכם מושג.
למעשה, כנראה שאילולי המחאה הרועמת של שבוע שעבר, מי יודע מה היה קורה:

ועוד משהו אחד קטן.
זכרו: אין טוב לנפש נכאה מארטיק טוב. רצוי גלידתי. לנו על אחד כזה עם אגוזים, ועם המון שוקולד, יעשה לכם רק טוב.

נתן גלנט

ng054ng@gmail.com

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל'ע

כל הזכויות שמורות ל'פעקל'ע של נתן', ונחמד מצידכם שאתם טורחים לקרוא את האותיות הקטנות האלו

אתם יכולים להסיר את עצמכם, (למרות שמדובר במעשה מטופש ביותר, רק אומר) כאן:
[unsubscribe from this list](#)

והנה מגיע השלב לנפץ לשלום...

בי ביי...

להתראות...

רגע, עוד משהו.

אך קודם כל, הנה הכפתורים הקדושים שכמעט אסור לכם לדלג עליהם:

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

תודה רבה על הפעקל"ע | PAYPAL

ועכשיו ככה.
אני רק שאלה: קראתם את כל דברי הסיום של החלק הראשון?

לתגובות

This email was sent to
[why did I get this?](#) [unsubscribe from this list](#) [update subscription preferences](#)

הפעקל"ע של נתן · 1 · 1 · 1 Israel

--

[להצטרפות לרשימת התפוצה](#)

--

[להצטרפות לרשימת התפוצה](#)